

06 GCS-BR 15 01

Uitspraak van de Geschillencommissie Schadeverzekeraars inzake een geschil met betrekking tot Bedrijfsregeling 15 (Gedragsregels bij de behandeling van personenschade in het verkeer)

Betreft

Uitleg bedrijfsregeling 15

Partijen

WAM-verzekeraar A

en

WAM-verzekeraar B

Partijen hebben zich ter verkrijging van een bindend advies van de Geschillencommissie Schadeverzekeraars tot deze commissie gewend ter beslechting van een geschil dat tussen hen is gerezen.

Feitelijke gegevens

Slachtoffer C is zowel in 2003 als in 2004 betrokken geraakt bij een ongeval. Voor de schade die is ontstaan uit het eerste ongeval, dat plaatsvond op 9 mei 2003, is de verzekerde van B aansprakelijk. Het tweede ongeval heeft plaatsgevonden op 2 oktober 2004. De aansprakelijkheid voor dit ongeval rust op de verzekerde van A. Beide verzekeraars hebben aansprakelijkheid erkend, zij het dat B deze voor slechts 75% heeft erkend.

Op 9 mei 2003 is C door de bestuurster van een personenauto aangereden terwijl C een scooter bestuurde. De bestuurster van de personenauto heeft aan C, die te hard reed, geen voorrang verleend. Als gevolg van dit ongeval heeft C nekklachten en klachten aan de linkerschouder opgelopen. Na het ongeval heeft C zich een aantal maal laten behandelen door een fysiotherapeut. In augustus 2004 heeft C een huisarts bezocht omdat C nog last ondervond van bovenstaande klachten.

Op 2 oktober 2004 is C wederom bij een ongeval betrokken geraakt. Ten gevolge van het laatste ongeval heeft C nogmaals nek- en rugklachten opgelopen. C heeft aan A verklaard voorafgaand aan het tweede ongeval gezond te zijn geweest. A wijst erop dat er echter medische informatie is waaruit blijkt dat er wel degelijk sprake was van preëxistente klachten bij C als gevolg van het eerste ongeval. B is van mening dat C aan het eerste ongeval geen whiplashtrauma heeft overgehouden. De ontstane schade zou enkel uit het tweede ongeval voortvloeien.

B treedt thans op als regelend verzekeraar. Tussen partijen is discussie blijven bestaan over de definitieve verdeling. Door partijen is voor de beslechting van dit geschil zowel een beroep op de civiele rechter gedaan als op de Geschillencommissie Schadeverzekeraars. B heeft A voor de civiele rechter gedagvaard en daarbij onder sub A van het petitum gevorderd voor recht te verklaren dat bedrijfsregeling 15 toepassing mist en dat de weigering van A om de schaderegeling ter hand te nemen misbruik van bevoegdheid oplevert. Daarnaast vordert B dat de rechtbank zich uitspreekt over een verdeling van de schade over beide maatschappijen.

Geschil

A is van mening dat B, als aansprakelijk verzekeraar van het eerste ongeval, op basis van bedrijfsregeling 15 als regelend verzekeraar dient op te treden. A baseert zich daarbij op de

argumenten dat het slachtoffer, C, bij het eerste ongeval whiplashklachten heeft opgelopen welke nog niet genezen waren op het moment van het tweede ongeval.

B stelt dat bedrijfsregeling 15 niet van toepassing is. Immers, B is de verplichtingen van artikel 10 van Bedrijfsregeling 15 reeds (onverplicht) nagekomen. Daarmee is voorkomen dat er voor het slachtoffer vertraging en/of onzekerheid is ontstaan. B is van mening dat de vraag beantwoord dient te worden welke verzekeraar de schade behoort te regelen en door welke verzekeraar de in het geding zijnde (gestelde) schadepost wegens 'verlies arbeidsvermogen' gedragen behoort te worden.

B stelt voorts dat het eerste ongeval geen whiplashtrauma heeft opgeleverd en dat A dus de meest gerede partij is om de schaderegeling verder ter hand te nemen.

Overwegingen van de commissie

De commissie heeft kennis genomen van de aan haar overlegde stukken.

De commissie wijst erop dat de regeling Gedragsregels bij de behandeling van personenschade in het verkeer erop ziet dat voorkomen dient te worden dat voor een schuldloos slachtoffer een onduidelijke situatie ontstaat omtrent de vraag of, wanneer en door welke verzekeraar actie zal worden ondernomen ter regeling van zijn schade. Deze situatie kan met name ontstaan wanneer een bij een eerder ongeval opgelopen letsel verergert door een later ongeval. De discussie welke gevolgen aan welk ongeval zijn toe te rekenen, mag niet ten koste gaan van de benadeelde. Immers, de regeling beoogt bescherming van het slachtoffer. Hierbij wijst de commissie tevens op de loyaliteit welke verzekeraars moeten tonen om geschillen binnen de branche op te lossen.

De commissie wijst erop dat artikel 2 van het Reglement van de Geschillencommissie Schadeverzekeraars bepaalt dat indien naar het oordeel van een lid van het Verbond van Verzekeraars met een ander lid of leden van het Verbond van Verzekeraars een geschil is gerezen over de toepassing of interpretatie van een tussen hen toepasselijke bedrijfsregeling, dat lid dan dit geschil bij de Geschillencommissie Schadeverzekeraars aanhangig zal maken. Deze bepaling is een dwingende bepaling. De commissie is van oordeel dat logisch gevolg van bovenstaande is dat B in de door haar voor de rechtbank tegen A aanhangig gemaakte procedure op grond van artikel 11 van Bedrijfsregeling 15 juncto artikel 2 van het Reglement van de Geschillencommissie Schadeverzekeraars onderdeel A van de door haar in het petitum geformuleerde eis intrekt.

De commissie is van oordeel dat Bedrijfsregeling 15 op het onderhavige geval van toepassing is. Voor de toepassing van Bedrijfsregeling 15 – de vraag wie als regelend verzekeraar hoort op te treden – is ingevolge artikel 10 van deze regeling van belang dat er bij de schuldloze benadeelde sprake is van letsel waarvan niet op voorhand direct vast te stellen is welk letsel aan de te onderscheiden ongevallen toe te rekenen is (mengschade). De commissie overweegt dat op basis van de overgelegde stukken niet direct is vast te stellen welk letsel aan welk ongeval moet worden toegerekend.

De commissie overweegt dat voor zover B, door te stellen dat Bedrijfsregeling 15 niet van toepassing zou zijn, zou doelen op het feit dat C niet geheel schuldloos was bij het eerste ongeval en C dus geen schuldloos slachtoffer is in de zin van de regeling, dit dan een te enge uitleg aan het toepassingsgebied van Bedrijfsregeling 15 geeft. De commissie is van oordeel dat C in de zin van de regeling een schuldloos slachtoffer is voor in ieder geval 75%. Er mag geen onthouding van uitkering bestaan waarvan vaststaat dat het slachtoffer daar recht op heeft. Vanuit de beschermingsgedachte van Bedrijfsregeling 15 dient schuldloos uitgelegd te worden als het deel van de schadevergoeding, waarvoor door beide verzekeraars – zou de schade het gevolg zijn van het ongeval waarvoor dekking wordt verleend – de aansprakelijkheid ondubbelzinnig is erkend.

De commissie is van oordeel dat - juist in het belang van de schuldloze derde, welk belang in het kader van deze bedrijfsregeling steeds voorop dient te staan – B, als aansprakelijke verzekeraar van het eerste ongeval, de schaderegeling voortzet en dat A participeert in de door B jegens C gedane betalingen. De commissie is van oordeel dat het B vrijstaat om in rechte een bepaalde (definitieve) verdeling tussen haar en A te verkrijgen. De commissie gaat

er hierbij vanuit, dat als een uitspraak van de rechter over onderlinge draagplicht partijen reden zou geven voor overdracht van de schadebehandeling aan A, dit in het belang van het slachtoffer slechts zal worden uitgevoerd als de ongestoorde voortgang van het proces van schadebehandeling is gewaarborgd.

Bindend advies

De commissie geeft in deze zaak als haar bindend advies dat artikel 10 van Bedrijfsregeling 15 (Gedragsregels bij de behandeling van personenschade) van toepassing is en dat B als regeland verzekeraar de schaderegeling voortzet waarbij B zich wel zal mogen beroepen op de beperking van de aansprakelijkheid tot 75%.

Aldus is beslist op 29 november 2006 door mr. P.E.F.M. de Bont, mr. W.G.A. van Gerner en mr. A.J. van Rooijen, leden van de Geschillencommissie Schadeverzekeraars, in aanwezigheid van mw. mr. R.M.L.A. Martius, secretaris.

mr. P.E.F.M. de Bont
vice-voorzitter

mw. mr. R.M.L.A. Martius
secretaris